

Еврохоризонти на благоденствието

Кой пие, кой плаща?

Покрай скандалния провал на българската кандидат-еврокомисарка Румяна Желева при препитването ѝ в Брюксел много хора се запитаха, не без основание: защо е толкова голям меракът на куцо и сакато да отиде на работа в европейските служби? Дали ще е комисар, нещо като министър или депутат в европарламента, няма значение. Напливът е стихнен и трудно удържим. И както твърдят запознати, не някакви си „евроидеали“ и високи помисли тласкат политиците на Стария континент да зарязват с готовност своите национални институции и да кацат в Брюксел, Страсбург или Люксембург, където са разквартировани европейските ръководни служби. Не, в буржоазно-капиталистическа Европа няма място за идеи и идеали. Големият магнит за служене на еврокаузата са парите. Големите пари, каквито никой, изкушен от политиката, никъде другаде няма да получи. Само в Брюксел! Парадоксален факт е, но бе обявен като истина: заплатата на новоизбрания постоянен председател на Евросоюза г-н Ромпой е най-високата заплата в света! По-големи пари ще получава този белгиец от президента на САЩ, и то с десетки хиляди, в сравнение с китайския президент, нашият европейски администратор ще трупа в банката над петдесет пъти повече пари месечно под формата на заплата. Нищо, че засега и САЩ, а и Китай тежат много повече и в политически, и в икономически план!

Комисарите и комисарките също трупат банковите сметки ежемесечно, много по-високи от родните политици в София. Същото се отнася и за евродепутатите. Така че „бедните роднини“ от Народното ни събрание има много да подсмърчат и да мечтаят за климатизираните зали на европейския парламент. А за „достойнствата“ на комисарите единствена от българите засега може да бъде добър чичероне само Меглена Кунева, която бе детронирана от Бойко. За да прати Румяна да ни излага от първия ден на появяването си в европейската столица. В Германия тези дни се развихри публично недоволство, след като стана ясно, че една секретарка в Брюксел бие по заплата един

германски генерал. „Лакомите еврочиновници“ прибирали месечно заплати, които стигат до 15 574 евро след облагане с данъци, но настояват за ново повишение от 3.7%, пише в „Билд“. Тази „шокираща статистика“, както коментират дори германците, показва, че чиновник-новобранец започва от 3714 евро, към която сума се добавят и 594 евро „за работа в чужбина“, и така стартов на най-зеления еврочиновник става 4308 евро. Данъкът върху тази сума бил едва 48 евро плюс 353 за социална осигуровка. Чистата сума за получаване е точно 3907 евро. Не си струва да ги пресмятаме в български левове, защото подобни заплати у нас няма, освен ако човек не е футболист. Простата сметка показва, че чиновническата еврозаплата е трикратно по-голяма от възнаграждението на български министър. Основната работа на тези скъпо и прескъпо платени евробюрократи е да фабрикуват „директиви“ от рода на това каква площ да се осигурява на домашните любимци или кой да притежава правото да произведе бялото саламурено сирене или сливовата ракия.

И макар че днес по цял свят се вихри финансово-икономическа криза, която изхвърля на улицата милиони безработни, в това число и милиони европейци, точно тези дни чиновническата гилдия от Брюксел се бори за ново увеличение на заплатите от 3.7 на сто. Страните-членки приели увеличението да бъде само 1.85%, но това не удовлетворява еврочиновническото. И за това щял да бъде сезиран съдът. Помнете навярно, че и у нас магистратите, след като заплашиха Бойко и Дянкос със съд, тутакси си получиха коледните добавки, загдето „съдят“ без успех Маргините вече цяло десетилетие!

Тук ни идва на ум българската мъдрост за зелника. Кой е луд наистина – който яде зелника, или който му го дава? Дава го онзи с най-голямата заплата в света и комисарите край него. Остава да попитаме: не е ли време да се спретне един европейски референдум по въпроса за компетентността и дебеличието на европолитиците и техните слуги?

Евгени ГЕНЧЕВ

Афганистанско
всекидневие

Американско правосъдие

Приключи разпореденият от Апелативния съд на Атланта процес за преразглеждане на присъдите на кубинските патриоти Антонио Гереро, Фернандо Гонсалес и Рамон Лабанино. Срещу тях бяха отправени фалшиви обвинения, че застрашавали националната сигурност на Съединените щати. Новата администрация на президента Барак Обама фактически призна несправедливостта на обвиненията и реши да се преразгледат делата им. Само че новото съдопроизводство се превърна в юридически фарс.

Първоначалната присъда на Фернандо Гонсалес от деветнайсет бе променена на седемнайсет години и седем месеца. Доживотната присъда на Рамон Лабанино бе намалена на трийсет години затвор.

Делото на Херардо Ерандес, който излежава две доживотни присъди, въобще не беше преразгледано. Обвиненията срещу него се смятат за най-несправедливите и най-лъжливите, което косвено признава и новото правителство на Обама. Само че съдът не сметна за необходимо да ги преразгледа.

На всички е ясно, че процесът срещу кубинските патриоти има изключително политически характер.

Украйна очаква лъв завој

Резултатите от президентските избори в Украйна не предизвикаха изненада. Както се очакваше, начело във вота излезе Виктор Янукович, лидер на Партията на регионите. Тя се смята за проруска и лявоориентирана. До 2004 г. Янукович бе премиер на Украйна, но предаде властта след т. нар. „Оранжева революция“, организирана не без помощта на чужди държави.

В балотажа през февруари съперник на Янукович ще бъде сегашният премиер Юлия Тимошенко. Тя зае второто място, но нейните изборни резултати са с десет пункта по-ниски от тези на Янукович. Досегашният президент Виктор Ющенко, който заедно с Тимошенко извърши „Оранжевата революция“, получи мизерните пет процента. Да припомним, че двамата в момента са в остра конфронтация.

Желязната „киевска дама“ бързо разбра пагубната политика, която водеше президентът, и рязко се дистанцира от него.

Чуждестранните наблюдатели отбелязаха, че изборите са преминали в спокойна обстановка, и признаха резултатите от тях. Ала не се мина без курйози. В Донецк са поощрявали към изборна активност избирателите с... водка, сланина и наденички. Грузинският президент Саакашвили пък изпрати неколкостотин свои „наблюдатели“. Имаше съмнение, че това са агенти на грузинските тайни служби, дошли да предизвикват провокации. След бурните протести на украинските избиратели властите обаче бързо ги поставиха на мястото им.

Преднината на Янукович като че ли предreshава резултата от предстоящия ба-

лотаж. Само че не може да не отчетем някои важни факти. Макар че Янукович минава за политик с проруска ориентация, сетивата на Тимошенко също са изострени. След като скъса с Ющенко, премиерът направи рязък завой към Кремъл. Юлия Тимошенко установи близки отношения с Владимир Путин, Украйна престана да шантажира Русия в газовата сфера.

Любопитна е и позицията на Вашингтон, който се смята за главен покровител на Украйна. Неочаквано представител на Държавния департамент заяви, че Янукович е по-малкото зло, отколкото Тимошенко. С други думи, Вашингтон няма да има нищо против един дамски гамбит в украинската столица. Всичко ще стане ясно на 7 февруари, когато е насрочен балотажът.

Георги ГЕНЧЕВ

Русофобски махмурлук

Неочаквано полският президент Лев Качински покани руския си колега Дмитрий Медведев да посети Варшава. Поводът е 65-годишнината от освобождаването на пленниците от нацисткия лагер „Освиенцим“. Полските медии не съобщиха подробности около визитата, освен че церемонията е в края на януари, когато съветските войски успяват да превземат лагера и да спасят останалите живи затворници.

Дипломатически ребус

Отношенията между Полша и Русия през последните години, меко казано, са сложни. Позициите на двете страни за много събития – и исторически, и политически, са противоположни. Качински използва всеки повод, за да демонстрира остро то си несъгласие с Москва, особено когато стане дума да бъде подкрепена антируската политика на Кие, или на Тбилиси. Напоследък обаче тази негова позиция не се приема еднозначно от поляците.

В първите дни на Новата година членове на полската консервативна партия Лига на полските семейства се обърнаха към президента Качински и премиера Доналд Туск да установят „геополитическо сътрудничество“ между Варшава и

Москва, събщи електронното издание Ретрум.

В тяхното писмо се настоява да бъдат извършени дълбоки промени във външната политика на страната по отношение на Русия, тъй като досегашната конфронтация не отговаря на полските интереси. Мнението, че са необходими промени, се споделя от все повече представители на десните, католически среди. Те са убедени, че от 1989 година насам върху позицията на Полша в отношенията с Русия се упражнява силен натиск от американското ѝ лоби в страната, което има представители в политическите партии, обществените организации и парламента. Именно те предопределят напрежението и конфронтацията в отношенията с Москва. Една от проявите им бе участието на Полша в тъй наречените „цветни революции“ на територията на постсъветското пространство, се казва в писмото на Лигата на полските семейства. Съвсем наскоро полското правителство реши окончателно да бъдат разположени американски противоракетни системи. Те ще бъдат монтирани не край Варшава, а на 100 километра от Калининградска област на Руската федерация. Предизвикателството към Москва е очевидно.

Лигата се противопоставя на тази политика и иска

от полското ръководство бърза промяна. „Недопустимо е да продължаваме в същия антируски дух, още повече, че сме изправени пред факта на зависимостта по отношение на Русия, енергоснабдителите“, се казва в текста на писмото.

Ще има ли промени?

Същевременно едно изказване на полския министър на външните работи Радослав Сикорски не дава основания да се очаква промяна в позицията на полското ръководство. То все още е измъчвано от русофобски махмурлук: „Руско-германският газопровод „Северен поток“ под Балтийско море – казва Сикорски – е разхищение на парите на европейските потребители.“ Очевидно е, че твърденията на министъра не са плод на експертна оценка, а на криворазбрано (в полски стил) национално достойнство. Той е засегнат, че проектът е бил договорен, без някой да се е консултирал с Варшава. Липсва уточнението, че трябва да се пречи само на Полша и на някои други транзитни страни в Прибалтика, които вече няма да могат да шантажират както доставчика Русия, така и потребителите от Западна Европа.

Емоционалните и нелогични изказвания на полския дипломат не предиз-

викват учудване, а само снизходителните усмивки на партньорите от Европейския съюз. Преди три години, тогава като военен министър, Сикорски сравни „Северен поток“ с пакта „Молотов – Рибентроп“. Варшава, изглежда, трябва да бъде успокоявана като капризно дете. За тази цел Корнелия Пайпер, отговаряща за отношенията с Полша в германското правителство, за пореден път трябваше да обяснява изгодата от проекта за Западна Европа.

Всъщност ползата е ясна: ще бъдат обезсмислени опитите на Варшава да изнудва Русия и Германия „до дупка“, каквото е намерението на нейните русофобски настроени политици. Полският печат вече съобщава, че Варшава ще поиска от „Газпром“ 410 млн. долара като компенсация. Полската компания ПНИГ е готова да съди руския газ гигант за недоставени количества газ през миналата година, когато Киев крадеше от газа, предназначен за Европа.

Може да се каже, че това са излишни и нервозни действия. За липсата на логика говори фактът, че годишното потребление на газ в Полша е 14 милиарда куб. м., като една трета от тях се осигуряват от собствени ресурси, а 92 процента от останалите две трети се доставят от Русия.

Любомир БАЙРОВ